KARINTHY FRIGYES

Halott

Az élőt kínálja gyümölccsel tavasz, nyár,
És kínálja borral a tél, -
De én már tudom, miből él a halott:
A halott könnyekből él.

A halott fekszik a sír fenekén,
Ahol nincs se tél, se nyár:
És sárga az arca s a szeme süpped
És fekszik és könnyre vár.

És fekszik és vár, hogy jönnek-e már,
És fekszik és vár a holt,
Nincs hála, se vád, nem kér, nem is ád,
Nem kell neki se nap, se hold.

Se emlék, se remény, se távoli táj,
Csak könny kell a szemből, sok szürke nyirok,
Mikor reccsen az ág és zúgnak a fák
S lüktetve szorul a torok.

Mikor szörcsög a föld és árad a csend
És szárad a csont odalent,
A csont, a kemény, akkor várja szegény
Vergődő lágy elevent.

Mert tudd meg: olyankor nevetni szokott,
Ha sírásra görbül a szád,
Ha sírsz, ne feledd lágy arcok alatt
A csontarc kaján mosolyát.

Én annyit sírtam már, ó, de unom!
Kimarta szívem a könny,
Mint vén, erezett, rossz régi rezet
Zöld rozsda, lusta közöny.

Ott sírtam, hol senki se látott,
Piszkos, züllött helyeken,

Mert gyűlölöm én a gyáva pityergést,
Utálom s émelyedem.

De ha kell még könny, adj jelt, te halott,
Nincs vége a tornak, még tart az ebéd,
Ha elfogy a szemből a víz, adok én
Vért is, ha kell, sót is, ecetben epét.

És szétfolyok könnyé s a földbe szivárgok,
Ha ez kell, halott, teneked:
Kimoslak a földből, kiáslak a földből,
Kibontom a gyolcsból tetemed.

S megindul a könny patakja veled,
A szennyes ár kidagad,
S rohan át temetőn, falon rohan át
Vad folyó, könny-zuhatag.

Egy új vizözön pörgesse meg újra
A földet, mint gyermek az orsót,
S vizek tetején, habzó vizeken
Noé bárkája, koporsód.

Halott, te halott, anyám, szeretőm,
Ó nőm, gyerekem, barátom!
Majd szállj ki belőle s adj hírt nekem onnan,
Ha kikötsz egy új Araráton.